

číslo 8 / prosinec 2016

Úvodem

Vážení přátelé a příznivci JK Bandu Pardubice,

letos 25. září uplynulo přesně 110 let ode dne, kdy se narodil vynikající jazzový klavírista a mimořádně nadaný hudební skladatel Jaroslav Ježek. Před deseti lety se v legendárním karlínském "Studios A" Českého rozhlasu Praha uskutečnil slavnostní koncert ke 100. výročí od jeho narození. JK Band pod vedením Jindřicha Pavlíka měl tehdy tu čest se živého natáčení tohoto rozhlasového pořadu zúčastnit, když dostal pozvánku přímo od kapelníka Big bandu Českého rozhlasu Václava Kozla. Koncert moderoval Alfred Strejček a s rozhlasovým big bandem zpívali například Rudolf Pellar nebo Karel Černoch. Rozhodli jsme se proto program našich vánočních koncertů sestavit výhradně z melodií Jaroslava Ježka s texty Jiřího Voskovce a Jana Wericha a tím opět po 10 letech připomenout hudební odkaz Osvobozeného divadla. Jako hosté našich koncertů vystoupí hráčka na bicí nástroje Cécile Boiffin, klavíristky Tomoko Asahina-Kotalová a Jana Mičulková a klarinetista David Langášek. V roli zpěváka se představí herec Východočeského divadla v Pardubicích Josef Pejchal.

Suchý a Šlitr, Šimek a Grossmann, Lábus a Kaiser, Bohdalová a Dvořák aj. Ve výčtu nejlepších bavičských dvojic české historie schází Voskovec a Werich. Proč? Úplně klasickou dvojíčkou totiž nebyli. S jejich nesmrtelnou tvorbou navždy zůstane úzce spjata ještě jedna osobnost. Klavírista, skladatel, jazzman, improvizátor, aranžér a téměř hluchoslepý mistr jazzu:



Foto: Alexandr Paul

JAROSLAV JEŽEK

Narodil se 25. 9. 1906 na Žižkově do rodiny dámského krejčího Adolfa Ježka. Ačkoliv strávil v této čtvrti jen část mládí (asi do osmi let), zapůsobila na povahu malého chlapce, který si odnesl do života typické znaky bývalého předměstí: bodrý humor, širokou zpěvnost žargonu a reálný vztah k životu.

Ve třech letech ztratil po neúspěšných operativních zákrocích zrak na pravé oko, na levé viděl kvůli šedému zákalu jen nepatrně. Po prodělané spalné onemocnění hnisavým zánětem obou uší, který se úplně nevyhojil. Následkem byla nedoslýchavost. Kromě toho měl kvůli atrofické ledvině od dětství zvýšený krevní tlak. Oční vady způsobily, že musel ze druhé třídy obecné školy přestoupit na Hradčanský ústav pro výchovu a léčení slepých a na oči chorých dětí, kde poznal hru na klavír, violoncello, klarinet, kytaru, sborový zpěv a základy harmonie. Svou sestru přiměl, aby mu ze své první výplaty přispěla na vytoužené piano, čímž prakticky rozhodla o jeho dalším směřování.

Jaroslav Ježek proslul především jako dvorní skladatel Osvobozeného divadla, tedy Jiřího Voskovce a Jana Wericha. Byl šéfem divadelního jazzového orchestru a autorem hudby k naprosté většině jejich písní. Z těch nejznámějších jmenujme Tmavomodrý svět, Hej rup, Nebe na zemi, Píseň strašlivá o Golemovi, Šaty dělej člověka, David a Goliáš, Stonožka, Nikdy nic nikdo nemá, Klobouk ve křoví, Život je jen náhoda nebo Babička Mary. Byl autorem hudby k filmům Hej rup!, Svět patří nám, Pudr a benzín, Peníze nebo život či U nás v Kocourkově.

První vlašťovkou dlouholeté spolupráce Jaroslava Ježka s Voskovcem a Werichem se stala píseň z roku 1928 Three Policemen Step – Tři strážníci. Jan Werich o ní řekl: „Byla v ní autorská solidarita, svízele našeho řemesla, premiérové ovace, fašistické demonstrace i nakonec společný odjezd za oceán. Tři strážníci byl pro nás obraz věrnosti, symbol všeho, oč jsme se společně pokoušeli.“ Text písně Werichova slova dokládá: „Strážníci tři, byli v rozepři, kdo zůstane hlídat na strážnici. A že se nepohodli, neměli pohodlí. Před strážnicí stáli plačící, na ulici sami tři strážníci.“ Třemi strážníky byli Ježek, Voskovec a Werich a opuštěnou strážnicí bylo Československo.

Jaroslav Ježek si velmi oblíbil také jazz, který objevil při stipendijním pobytu Francie a toulkách pařížskými kluby a kabarety. Koničkem mu byla ale také hudba vážná – klasická. Napsal například Koncert pro klavír a orchestr nebo Suitu pro čtvrttónový klavír. Další významnou orchestrální skladbou byl Koncert pro housle a dechový orchestr, dodnes nedílná součást repertoáru České filharmonie. Jaroslav Ježek v posledních letech svého života vnímal nejlépe modrou barvu. Jeho pokoj byl modře vymalován, psal na modrý papír a modře se oblékal. Werich s Voskovcem pro něj napsali text "Tmavomodrý svět", který je dodnes jímavou výpovědí o jeho životě.

Jiří Voskovec a Jan Werich byli zvyklí od mládí vymýšlet české texty na americké jazzové melodie. Asi nejznámější je jejich text na píseň Yes, Sir That's My Baby, který začíná slovy „Že se nestydíte takhle kazit dítě, zvláště není-li vaše...“ A tak jim vyhovovalo, když Jaroslav Ježek psal po jejich tematickém zadání hudbu k písním jako první. Vyhovovalo to i Ježkovi, který tak měl velkou volnost a mohl tvořit zcela po svém. Jen v několika případech psal hudbu na hotový text a stalo se také, že píseň vznikla současnou spoluprací všech tří autorů. Ježek psal lehce v jakémkoli stylu a jeho hudba Voskovce a Wericha velmi inspirovala. Je natolik silná a obsažná, že může znít i zcela samostatně.

Poslední premiérou Osvobozeného divadla byla v roce 1938 hra Pěst na oko. Uprostřed repríz totiž přišel zákaz z ministerstva vnitra, které odhalo divadlu koncesi. V lednu 1939, a to i kvůli aktivní spolupráci na protinacistických hrách Osvobozeného divadla, emigroval Ježek spolu s Voskovcem a Werichem do Spojených států. Tam se pokoušeli společně navázat na úspěchy, které měli v Praze. Zpočátku se jim to dařilo, ale divácká obec nebyla nevyčerpatelná. Došlo k jejich rozdělení a Voskovec s Werichem odešli hledat uplatnění do jiného města než New York, kde Jaroslav Ježek zůstal a snažil se prosadit mezi tamními hudebními skladateli. To mu však znemožňovalo návštěvnícké vízum. Velice smutné je, že se snažil prosadit jako hudebník, ale odbory mu neudělily licenci a nepřipustily tak, aby se mohl žít jako hudebník. Žádal také o pomoc velice bohatého českého krajana skladatele Rudolfa Frimla, který mu však bohužel nejen nepomohl, ale ještě ho lidsky velmi ponižil. Ježek založil pěvecký sbor pod názvem Československý pěvecký sbor a s ním uspořádal celovečerní koncertní vystoupení, což byl historicky vůbec první sborový večer v Americe. V roce 1941 se odehrála i premiéra ženského sboru, který Ježek také dirigoval. I když se stal emigrantem proti své vůli, jeho tvorba již dopředu předznamenávala, že si Ameriku zamiluje a splyne s jejím životním stylem. Ježek byl právě ten, komu se říká klavírní génius. Chybělo velmi málo, aby dokázal prorazit právě i za oceánem. Jeho zdraví se však dostávalo do kritického stavu. Zdravotní potíže, které ho sužovaly od útlého věku, mu však příliš času usadit se a získat renomé nedopřály.

Pár dní před svou smrtí se Jaroslav Ježek oženil s Frances Bečákovou. 1. ledna 1942 zemřel na chronické ledvinové onemocnění ve věku pouhých 35 let. Jakýmsi symbolem toho, co jeho muzika znamenala nejen pro nás, ale i pro celý hudební svět, je skutečnost, že jen krátce po Ježkově smrti projevil zájem o jeho nahrávky a hudbu určenou pro zaoceánské kulturní pořady legendární swingový a jazzový hudebník a kapelník Benny Goodman. Roku 1946 se Jaroslav Ježek stal in memoriam členem České akademie věd a umění, 5. ledna 1947 byla urna s jeho popelem slavnostně uložena do rodinné hrobky na Olšanských hřbitovech. V posmrtné vzpomínce na "Ježuru", jak mu přátelé říkali, Jan Werich v r. 1961 v časopise Kultura napsal: „S touhle kurází, s životním elánem, se svou maminkou a s řadou upřímných přátel kolem sebe byl Ježek šťastný člověk. Radoval se ze života. Měl úspěch, a kdo by neměl rád zasloužený úspěch? Jen to slovíčko 'zasloužený' mu nedalo spát. 'Nikdo nesmí říct,' prohlásil, 'na to, že je slepý, je jeho hudba dobrá.' Proto se snažil nedostatek vidění všelijak maskovat. Našel jsem ho jednou v prázdném divadle na prázdném jevišti. Přicházel zprava, počítal kroky. Došel uprostřed, uklonil se a opět odešel. To dělal, aby se večer po představení a po koncertu chodil děkovat pružně a rychle. Koho by napadlo, že dobře nevidí?“

Co sám o sobě také Jaroslav Ježek napsal: „Patřil jsem jazzu dříve, než jsem se stal skladatelem a než jsem věděl, co to vlastně jazz je.“ „Vyzkoušel jsem své síly a zároveň možnosti nového stylu v dokonalé míře teprve ve spojení s Voskovcem a Werichem.“ „Ty, kteří zařazují jazz pod hudbu lehkou, upozorňuji, že jsem se přesvědčil na vlastní kůži, že je to hudba neobyčejně těžká, a že jsem docházel k tomuto přesvědčení tím více, čím intenzivněji jsem se jím zabýval.“ „V hudbě je možné cokoliv, ale musí to mít nápad.“

V roce 1958 založil v Praze český skladatel, hudebník a pedagog Vadim Petrov Lidovou konzervatoř, která v té době nabízela vzdělání v oblasti skladby, aranžování, dirigování, hry na hudební nástroje se zaměřením na populární hudbu a jazz, zpěv a herectví pro divadla malých forem. Po roce 1990 došlo k přejmenování této školy na "Konzervatoř Jaroslava Ježka". V Kaprově ulici č. 10 v "Modrém pokoji", kde Ježek bydlíval, byl 25. 9. 1989 otevřen "Památník Jaroslava Ježka". V roce 1995 udělil prezident Václav Havel Jaroslavu Ježkovi Medaili za zásluhy in memoriam. O významu této ne zcela doceněné osobnosti naší kultury svědčí i to, že sté výročí jeho narození se před deseti lety dostalo i na seznam významných výročí organizace UNESCO. Vzhledem k době jeho působení nám příliš originálních nahrávek nezbylo. Naštěstí je jeho dílo zaznamenáno v klavírních partech a patří k tomu nejlepšímu z české hudby 20. století. Jaroslav Ježek bývá často označován jako objevitel moderní české jazzové a taneční hudby a jako ten, kdo zpřístupnil jazz široké obci posluchačů.

Zpovědnice

Big band bez klávesových nástrojů prakticky neexistuje. Ať už se jedná o klasické piano nebo moderní elektronické nástroje, jsou vždy nedílnou součástí rytmických skupin velkých kapel. Hráčem, který se dnes zpovídá a který již přes dvacet let sedí za pianem v JK Bandu a patří mezi jeho opory, je **PETR DIEWOK**.

Jste ve zpovědnici, jaký je váš největší hřích?

To snad raději nechám bez odpovědi. Každý má nějaké hříchky. Kdybych chtěl na tento dotaz odpovědět, asi byste nemohl rozhovor publikovat.

Co dětství, kdy jste poprvé začal cítit, že by hudba mohla být vaší celoživotní zálibou?

Můj otec byl výborný trumpetista, swingař a jazzman. Je tedy nasnadě, že mě už od raných dětských let k hudbě vedl. V sedmi letech mě rodiče přihlásili do Lidové školy umění. Po počátečním krátkém období provázeném drobnými úspěchy a pochvalami začalo mé nadšení jako u většiny dětí nějak vadnout. Učit se hrát, to znamená pravidelně cvičit. A donuťte malého kluka. A já měl tolik jiných zájmů. Ale vytrval jsem a hraní nenechal. Dnes jsem moc rád.

Muzika mě doopravdy chytla až v pubertě. To je období, kdy se dospívající člověk potřebuje nějak kreativně projevit a zviditelnit. A tak mě to znovu vtáhlo. A to nejen na piano. Začal jsem doma k radosti sousedů tlouct i na bicí nástroje a taky jsem trochu mámil holky zpěvem a hrou na kytaru. V tomto období jsem se začal muzice věnovat intenzivněji. Na klavír jsem absolvoval všech 10 ročníků LŠU.

Který hudební nástroj jste měl poprvé v ruce?

To už si přesně nepamatuji, ale nejspíš to muselo být piano nebo trubka. To byly dva nástroje, které u nás doma kralovaly. Matka za mlada hrávala na piano a otec byl výborný a aktivně hrající trumpetista.

Pocházíte z rodiny, kde nechybělo muzikantské zázemí. Měli jste doma piano?

Ano. Jak už jsem řekl v předchozí odpovědi, měli jsme piano po matce. Jako dítě se učila hrát. Nejprve jí její otec, můj dědeček, namaloval na desku stolu klaviaturu a ona si cvičila prstíky jen tak nasucho. A pak jí koupil pianino Hoffmann & Czerny, na svou dobu docela slušný nástroj. K tomu pianu se váže jedna historie. Na prázdniny jezdila do Chrudimi malá holčička o devět let mladší než moje matka. A ta se také učila hrát. Jelikož u nich doma klavír neměli, chodila cvičit na nástroj mé matky. A ta holčička, to nebyl nikdo jiný než populární herečka a spisovatelka paní Ivanka Devátá. Takže to pianino je tak trochu slavné. Po smrti mé matky před více než deseti lety jsme ho prodali. Snad na něm teď vyrůstá nějaký nový budoucí nadějný klavírista.

Stálým členem JK Bandu jste od roku 1994. Jak k tomu došlo?

Máte pravdu, že stálým členem JK Bandu jsem od roku 1994. To se u mne v kanceláři jednoho dne nečekaně objevil pan Khail a nabídl mi, zda bych si v JK Bandu nechtěl zahrát. Bylo to v době intenzivního rozjezdu naší firmy a tak jsem dost váhal. Ale nakonec jsem souhlasil.

Pomalou se dostáváme k JK Bandu. Jak vůbec začala vaše spolupráce s Jardou Khailem?

Ta spolupráce začala mnohem dříve, než vůbec vznikl JK Band v dnešní podobě. K panu Khailovi jsem nastoupil v květnu roku 1971. To mi bylo 17 let. Do kapely, tehdy to byl Taneční orchestr kulturního domu ROH Dukla Pardubice, mě přivedla zpěvačka orchestru Vlasta Balcarová (později Švadlenková). Ona zároveň vyučovala housle na LŠU v Chrudimi a odtud mě znala. Tak mě vzali – zdůrazňuji, ne na piano, ale na bicí. Ale asi po měsíci přišli na to, že to asi nebude ono. Neuměl jsem hrát rock a pořád jsem zpomaloval. A tak pan Khail znovu vyhlásil konkurz. Všimněte si - vyhlásil konkurz - tehdy. Dnes je obrovský problém sehnat muzikanta a přemluvit ho, aby šel hrát. Konkurzu se zúčastnili asi čtyři adepti včetně mě. Když se po předvedení všech adeptů „porota“ radila, koho vybrat, z dlouhé chvíle jsem si sedl za klavír a začal si jen tak pro sebe brnkat. Dodneška si pamatuji, že to byla jazzová úprava od Milana Dvořáka populární písničky Klokočí. Porota ustrnula, přestala diskutovat a zvedla hlavy. „Ty umíš hrát na piano?“. „Jistě, vždyť je to můj hlavní nástroj“. A bylo rozhodnuto. Za bicí šel vynikající bubeník, světoběžník a srandista Olda Bubák a já šel za piano. Můj nástup vůbec nebyl snadný. Jednak jsem tento žánr, tedy taneční písničky a pop-rock neuměl hrát, do té doby jsem hrál jenom jazz, ale hlavně jsem měl zasednout za piano po takovém vynikajícím muzikantovi, pianistovi a skladateli, jakým byl a je Jiří Štusák. On měl za několik měsíců odejít hrát do zahraničí. Nejprve jsem při několika hraních na odpoledních seděl vedle Jirky a sledoval jsem jeho ruce, co a jak hraje. Jednoho dne však Jirka za nástroj už nezasedl a já byl vhozen do ledové vody. Ruce se mi třáslly a trémou jsem skoro omdléval. Ale nějak jsem se tím prokousal a zhruba po roce tápání a objeovávání už to docela šlo.

Co pro vás JK Band a swing znamenají?

Je to návrat ke kořenům. Návrat k tomu, v čem jsem doma vyrůstal, za co jsem dostával pohlavky, když jsem špatně frázoval synkopy. Za svůj muzikantský život jsem si vyzkoušel všechny možné hudební styly, ale jenom při swingu prožívám to správné mrazení v zádech.

Hrajete ještě s jinými kapelami?

Souběžně s JK Bandem ještě hrají v Big Bandu Chrudim pod vedením Martina Profouse. Před několika málo lety mě pozvali na záskok a už jsem tam pohostinsky zůstal. Pojetí práce je poněkud odlišné, daleko více se bazíruje na ladění, přesnosti frázování a prostě na všech těch interpretačních detailech. JK Band však hraje víc spontánně a uvolněně.

V JK Bandu hrajete výhradně na elektronické klávesy (resp. digitální piano). Zahrajete si někdy i na klasické piano?

V posledních letech jen výjimečně. Při dnešní technické úrovni elektrických klavírů je výhodnější hrát na ně. Tím se vyhnete celé řadě problémů. Klasické klavíry, pokud jsou na jevišti vůbec k dispozici, bývají často rozladěné, na pódiu zabírají spoustu místa a hlavně, musíte do nich pořádně mydlit, abyste se slyšel. Míval jsem z toho rozlámané nehty. I když zvukaři piano snímají mikrofonem a vedle vás postaví odposlechovou reprobodnu, je stejně většinou problém nastavit sílu zvuku tak, aby vám to vyhovovalo. Navíc se to v průběhu hraní mění. Pokud máte kvalitní elektrické piano střední až vyšší cenové kategorie, je pocit úhozu do kláves prakticky rovnocenný jako u normálního klavíru. A zvuky bývají nasamplované, tedy digitálně sejmuté ze skutečných koncertních nástrojů. Dokud jsem měl doma klasické pianino, necvičil jsem. Bydlím v panelovém domě a měl jsem ohledy k sousedům. Od té doby, co jsem si asi před 10 lety pořídil první elektrický nástroj, cvičím pravidelně, prakticky denně. Na hlavě mám sluchátka a nikoho neobtěžuji.

Pokud je nám známo, jste jednatelem středně velké strojírenské společnosti TMT Chrudim, a to jistě vyžaduje značné nároky na Váš čas. Jak se Vám daří najít si vedle práce a rodiny dostatek času pro tak velkého koníčka, jakým hra v orchestru zcela jistě je?

Ano, to je pravda. Ale já to dnes již s pracovní dobou strávenou ve firmě nepřeháním. Nejhorší byla 90. léta, kdy se firma intenzivně rozvíjela a spláceli jsme úvěr. Pracoval jsem 10 až 12 hodin denně, běžně jsem chodil do práce v sobotu a někdy i v neděli dopoledne. Časem jsem si uvědomil, že to ve zdraví nemohu přežít. Po roce 2000 jsem to utnul. Osm a půl hodiny denně a konec. Pouze ve výjimečných případech pracuji déle. Cíleně se tomu bráním. Ne jen prací živ jest člověk. Vzhledem ke svému věku - je mi třiašedesát - mám životní hodnoty již srovnané trochu jinak. Firma úspěšně funguje. My, generace otců zakladatelů, pozvolna předáváme funkce a pravomoci mladším kolegům a schopným zaměstnancům. A tak se mohu více věnovat muzice.

A teď v krátkosti 10x nej... ?

1) Váš nejoblíbenější tuzemský pianista – Samozřejmě to je Rudolf Rokl. Ale v posledních letech se prosazují i další méně známí pianisté, jako např. Ondřej Kabrna. Mým velkým vzorem a učitelem vždy byl a je Jirka Štusák, od něho jsem se moc naučil.

2) Váš nejoblíbenější světový pianista – Musím jich jmenovat několik. Je to klasika: Errol Garner, Oscar Peterson, Count Basie aj.

3) Vaše nejoblíbenější hudební skladba – Na takové otázky se velmi těžko odpovídá stručně. Ale budiž – Largo z Novosvětské Symfonie od Antonína Dvořáka. To je skladba skladeb. Prostá a přitom úžasně působivá. Je plná nefalšovaného citu.

4) Vaše nejoblíbenější kapela – Má-li to být stručná odpověď, pak tedy původní orchestr Counta Basieho.

5) *Váš nejoblíbenější hudební nástroj* – Piano, jak jinak.

6) *Vaše nejoblíbenější kniha* – Jaroslav Hašek: Dobrý voják Švejk.

7) *Váš nejoblíbenější film* – Obecná škola. To je film o mě. Prožíval jsem to úplně stejně, jako hlavní hrdina filmu.

8) *Vaše nejoblíbenější jídlo* – Svíčková, jak ji dělala moje maminka a nyní ji stejně úspěšně vaří i moje žena.

9) *Váš nejoblíbenější nápoj* – Jak říká Cimrman: Už jste četl moji knížku Zbytečné otázky v kriminalistice? - Pivo, samozřejmě.

10) *Vaše nejoblíbenější zábava* – To se v průběhu let měnilo, ale momentálně to je hudba. A taky sportovní střelba z pistole.

A otázka nakonec. Máte ještě nějaké nesplněné hudební přání? Ano, ale to už se mi nikdy splnit nemůže. Lituji, že nemám konzervatoř.

(zpovídá Rudolf Diblík)

I herci mají rádi swing

Častými hosty koncertů JK Bandu jsou i zpívající herci Východočeského divadla v Pardubicích. A protože zpívají výborně, má orchestr pochopitelně zájem o pokračování této spolupráce. Zeptali jsme se ředitele VČD **Mgr. PETRA DOHNALA**, jak se na tuto spolupráci dívá.

Dobrý den pane řediteli. Než přistoupíme k podstatě našeho rozhovoru, co vy a swing? A jaký je váš oblíbený hudební žánr?

Patřím ke generaci, která vyrůstala v sedmdesátých letech na skupinách ABBA, Pink Floyd a české pop music. Swingová muzika se mi spojuje s filmy pro pamětníky. Vždy krásně dotvářela a trochu idealizovala dobovou atmosféru. Dnes je to pro mě žánr mající úžasný rytmus, vnitřní klid a přesto ohromnou energii, kterou se mohu dobíjet. Jazz, blues a tedy i jejich mladší bráška swing jsou mé oblíbené hudební žánry.

Pardubické divadlo je na vysoké umělecké úrovni. To je jistě zásluhou jak výborných herců, tak i režisérů a dramaturgů, ale v neposlední řadě i vedení divadla. Jak jste ve své funkci spokojen?

Divadlo je živé a stále se vyvíjí, co platí večer, druhý den nemusí být pravda. A tak by bylo velmi špatné usnout na vavřínech úspěchu a spokojenosti. To neznamená, že bych si nevážil všeho, čeho jsme doposud dosáhli. Je to především kolektivní práce schopných, talentovaných lidí, kterými se snažím obklopotvat a zbavovat se těch, kteří se chtějí jenom vézt.

Ještě než Kristina Jelínková odešla na mateřskou dovolenou, společně s Jiřím Kalužným a klavíristou Jiřím Šlupkou Svěrákem často uváděli tematicky zaměřená hudební pásma, ve kterých oba zpívali. Byl to zajímavý doplňující program a měl i úspěch. Neuvažujete do budoucna o něčem podobném?

Autorské projekty vznikají vždy ze vzájemné inspirace tvůrců, kteří je vymýšlejí. Z této spolupráce vznikla tři skvělá představení, ale další už se po odchodu režiséra Seydlera i Kristiny nepodařilo vytvořit. Různé autorské projekty připravujeme na Malé scéně, ale vyloženě hudební zatím nechystáme.

JK Band hrál na vašem divadelním plese. Jak se vám kapela líbila a jaké byly ohlasy od herců a hostů?

JK Band s námi úspěšně spolupracoval ještě za působení Jaroslava Khaila. Po jeho odchodu se orchestr trošku umělecky ztratil, ale v posledních letech vnímáme růst jeho kvality. V současné době hraje na vysoké profesionální úrovni, a to oceňuji nejen já, ale i kolegové a především hosté koncertů. Navíc někteří členové JK Bandu s námi spolupracují v různých hudebních představeních, což svědčí o jejich skvělých profesních kvalitách. Kvalita je hlavním klíčem i k budoucí spolupráci.

Do jaké míry akceptujete občasné vystupování vašich zpívajících herců s JK Bandem?

Myslím, že pro kolegy je to velmi dobrá praktická zkušenost, a já jsem rád, když herci rozvíjejí své schopnosti. Naše divadlo vlastní orchestr nemá a některé muzikály předepisují doprovod živé kapely, proto nabírání zkušeností a možnost prezentace s takovým tělesem, jako je JK Band, jsou jednoznačně přínosné.

Bylo by možné při sestavování programu představení přihlídnout k některým významným koncertům JK Bandu, kde by účast zpívajících herců byla přínosem?

Naše divadlo uskutečňuje v sezóně kolem 570 akcí, takže je velmi těžké slibovat hercům nějaké volné termíny. Pokud však bude naše spolupráce i v budoucnu stále vzájemně přínosná, věřím, že najdeme společné termíny, abychom mohli potěšit naše i vaše příznivce kvalitní swingové muziky.

A na závěr našeho rozhovoru, co byste vzkázal příznivcům swingu a zejména těm, co budou číst tento výstisk ECHA?

Ať se přijdou podívat na živá koncertní vystoupení, která jsou stejně jako divadlo nenahraditelná ani tou nejmodernější domácí elektronickou aparaturou.

(zpovídá Rudolf Diblík)

Na úplný závěr osmého vydání našeho zpravodaje ECHO nám ještě zbývá Vás srdečně pozvat na náš pravidelný jarní koncert, který připravujeme na neděli 21. května 2017 od 19.00 hod. v Kulturním domě Hronovická. Již nyní můžeme prozradit, že jako host vystoupí vynikající týništský dixieland Black Buřňos. Protože v dubnu příštího roku uplyne rovných 100 let od narození jedné z největších osobností světové populární hudby a jedné z nejlepších swingových a jazzových zpěvaček, ano, je řeč o Královně jazzu Elle Fitzgerald, bude část koncertu věnována skladbám z jejího repertoáru. Máte se tedy nač těšit!

Vydávají přátelé JK Bandu Pardubice a Spolek hudebníků Pardubice.

<http://www.ikband.net>

Nepodléhá registraci dle § 3 Zákona č. 81/1966 Sb. Vychází nepravidelně. Neprodejné.

Dopisovatelé: Rudolf Diblík, Zuzana Grohová, Pavel Kopecký, Jiří Petr, Jiří Třos

Kontakty: Pavel Kopecký, tel.: 604 684 256, pavel-kopeccky@volny.cz, Rudolf Diblík, tel.: 603 114 634, rudolf.diblik@volny.cz

Grafická úprava a tisk: Finish, v.o.s. Dašice, autor loga: Czech marketing, s.r.o. Pardubice